

Uri Asaf

A régi Tel-Aviv

Már akkor is,
a vérengzések idején,
a vándormadár itt telelt,
a tenger a kapun belesett.
A vörös homokon fikuszok álltak,
a költők az alkonyatra vártak,
a hazatérők lassan úsztak a kikötő felé.
Aztán újra sötét lett,
és nem tudtam behajlítani a lábamat.

Egyszerre két helyen

A színeknek könnyű vagyok, talán súlytalan.
A zöldek maguktól keverednek,
izgalomtól himbálózik a klorofill.
A csendből, a króm összes árnyalatán keresztül,
barnák születnek, umbra és szien.
Egy résen át látszik a rejtett prizma,
a Budai Várból szél fúj,
és ahogy a fű hajlik, az olyan, mint Jeruzsálem.

A Galileai Tenger

A Tenger alatt apró halastavak,
és annyira közel az ég,
hogy a kezemmel
és a hangommal is látok.

A báránypelágiákat számolom,
és a vándormadár rajokat,
akik kétlakiak, mint én.
A Tenger szikrázik,
szárnyas éje bazaltba fagy.

Emlék

Olyan szép volt az esős délután,
amikor a hatvankét évemen sétáltam,
évek óta először, nyitott esernyővel,
de valaki szúrósan rámnézett,
mint régen, ifjúkoromban.
Tegnap igazi állatokkal találkoztam,
a kihalóföld Galileára hasonlított.
A papírmászók fűbe leülni nem mertem.
Lám, életem szereplői messze jártak,
a festmény mélyén, a smaragdzöld lapályon,
alacsony kecskések rohant el melletttem,
oda, utána, nem mehettem.